

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 268/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., P., zastúpeného advokátkou Mgr. D. V., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoE 71/2006-67 z 30. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2007 doručená sťažnosť J. S., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. D. V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 71/2006-67 z 30. novembra 2006.

Zo sťažnosti sťažovateľa a z jej príloh vyplýva, že platobným rozkazom Okresného súdu Žilina č. k. 17 C 38/05-14 zo 14. marca 2005 bola sťažovateľovi ako právnenému nástupcovi po jeho otcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 11 787,60 Sk. Proti platobnému rozkazu podal sťažovateľ odpor a Okresný súd Žilina svojím uznesením č. k. 17 C 38/05-30 z 29. júna 2005 konanie vo veci zastavil. Dôvodom zastavenia konania bola prekážka rozhodnutej veci, keďže o povinnosti právneho predchodcu sťažovateľa zaplatiť navrhovateľke sumu 11 787,60 Sk bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Žilina č. k. D 606/94-28, Dnot 515/94 z 31. marca 1995, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 25. apríla 1995.

Návrhom na vykonanie exekúcie z 12. decembra 2005 sa oprávnená (pred tým navrhovateľka) domáhala núteného vymoženia sumy 11 787,60 Sk proti sťažovateľovi ako povinnému na základe exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Žilina č. k. 17 C 38/05-14 zo 14. marca 2005 (podľa oprávnenej právoplatného 15. novembra 2005).

Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“) vydal poverenie sp. zn. 1 Er 3226/2005 z 21. februára 2006 pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sumy 11 787,60 Sk. Exekučný titul bol v poverení označený ako rozhodnutie Okresného súdu Žilina č. k. 17 C 38/05-14 zo 14. marca 2005. Dátum právoplatnosti exekučného titulu v poverení uvedený nebol.

Sťažovateľ podal námietky proti exekúcii, v ktorých uviedol, že platobný rozkaz Okresného súdu Žilina č. k. 17 C 38/05-14 zo 14. marca 2005 označený ako exekučný titul v návrhu na vykonanie exekúcie z 12. decembra 2005, ako aj v poverení pre súdneho exekútora z 21. februára 2006 nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože tento nikdy nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť.

Okresný súd rozhodol o námietkach sťažovateľa uznesením č. k. 1 Er 3226/2005-44 z 3. augusta 2006 tak, že ich zamietol. V odôvodnení uznesenia uviedol, že pri vyhotovení poverenia na vykonanie exekúcie došlo k technickej chybe (v poverení bolo nesprávne

uvedené ako exekučný titul rozhodnutie Okresného súdu Žilina č. k. 17 C 38/05-14 zo 14. marca 2005). V skutočnosti podľa okresného súdu poverenie z 21. februára 2006 bolo vydané na základe exekučného titulu uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. D 606/94-28, Dnot 515/94 z 31. marca 1995 právoplatného 25. apríla 1995. Okresný súd v uznesení uviedol „*Táto zrejma nesprávnosť bude následne v predmetnom poverení opravená*“ a opravu vykonal na rube poverenia 20. decembra 2006.

Z obsahu listín pripojených k sťažnosti je možné ustáliť, že podaný návrh na výkon rozhodnutia bol zaevidovaný pod sp. zn. 1 E 825/05. Pokladom pre výkon rozhodnutia bolo zrejme uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. D 606/94-28, Dnot 515/94 z 31. marca 1995, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 25. apríla 1995. Z obsahu listín pripojených k sťažnosti, ako ani zo samotného obsahu sťažnosti nie je možné presne ustáliť kedy, kým a proti komu bol podaný návrh na tento výkon rozhodnutia a ani to, či uvedené konanie prebiehalo pred Okresným súdom Žilina alebo pred Okresným súdom Považská Bystrica. Podľa obsahu námietok sťažovateľa uvedených v uznesení okresného súdu č. k. 1 Er 3226/2005-44 „... *návrh na výkon rozhodnutia 1 E 825/05 bol podaný na OS v Žiline až 25. 07. 2005*“.

Podľa odôvodnenia uznesenia okresného súdu sa exekučný titul (uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. D 606/94-28, Dnot 515/94 z 31. marca 1995) stal vykonateľným „*25. 10. 1995*“ a exekučné konanie sp. zn. 1 Er 3226/2005 začalo „*25. 07. 2005*“.

Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 3. augusta 2006 podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 71/2006-67 z 30. novembra 2006 tak, že ho odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal nesprávne závery krajského súdu vo vzťahu k neprípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu. Krajský súd podľa neho

„nezaujal očakávané stanovisko a nezrušil uznesenie prvost. súdu. Postup... súdov nemá oporu v právnych predpisoch“.

Sťažovateľ ďalej poukazoval aj na to, že z jeho strany bola opakovane vznášaná námietka premlčania v exekučnom konaní, s ktorou sa okresný súd ani krajský súd nevysporiadali.

V petite sťažnosti sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vysloviť porušenie ním označených práv uznesením krajského súdu, zrušiť toto uznesenie a vec vrátiť na ďalšie konanie, vysloviť zákaz pokračovať v porušovaní jeho práv a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade s princípom subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú je možné

považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, I. ÚS 25/05, IV. ÚS 55/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05, IV. ÚS 288/05, I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 71/2006-67 z 30. novembra 2006, pretože záver v ňom uvedený o neprípustnosti odvolania proti uzneseniu, ktorým okresný súd rozhodol o námietkach v rámci exekučného konania, je podľa neho nesprávny a krajský súd sa „*Nezaoberal... meritom veci a potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa... Ani námietka premlčania, ktorá bola vznesená viac krát, nebola braná do úvahy, ale bola prekrútená*“.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 1 Er 3226/2005-44 z 3. augusta 2006 zamietol námietky sťažovateľa proti exekúcii. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd svojím uznesením č. k. 17 CoE 71/2006-67 z 30. novembra 2006 odvolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné.

Krajský súd podľa zistenia ústavného súdu vo vzťahu k neprípustnosti odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu o námietkach v odôvodnení svojho uznesenia uviedol: „*Námietky proti exekúcii upravuje § 50 Exekučného poriadku. V § 50 ods. 4 Exekučného poriadku je uvedené, že proti rozhodnutiu ktorým sa vyhovelo námietkam, je prípustné odvolanie. Zo znenia citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že proti rozhodnutiu, ktorým boli zamietnuté námietky povinného proti exekúcii odvolanie prípustné nie je.*“

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej sa krajský súd v uvedenom rozhodnutí nezaoberal vecou samou, ústavný súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie krajského súdu má deklaratórny charakter, t. j. autoritatívne konštatuje neexistenciu práva, v danom prípade práva podať odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí námietok v exekučnom konaní. Ide teda o rozhodnutie procesnej povahy, čo znamená, že krajský súd

v danom prípade ani nebol oprávnený preskúmať skutkové a právne závery rozhodnutia okresného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia v plnom rozsahu a v súlade so zákonnou úpravou vysporiadal s jedinou, v danom prípade pre jeho rozhodnutie relevantnou otázkou, a to otázkou prípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu, a preto jeho sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd poznamenáva, že z uznesenia okresného súdu, proti ktorému smerovalo odvolanie sťažovateľa, nie je zrejmé, o aké skutkové zistenia a právne závery okresný súd opiera svoje zistenia o termíne začatia exekúcie, o exekučnom titule a o jeho vykonateľnosti. Keďže sťažnosť sťažovateľa nesmerovala proti postupu a uzneseniu okresného súdu, uvedené ústavný súd súc viazaný petitom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemohol preskúmať.

Vzhľadom na skutkový stav exekučného konania, ktorý bolo možné ustáliť z príloh sťažnosti (rozpor medzi dňom vykonateľnosti exekučného titulu uvedeným na kópii pripojenej k sťažnosti a dňom vykonateľnosti uvádzaným okresným súdom v jeho uznesení v spojení s dňom začatia exekučného konania a možnosťou premlčania práva vyplývajúceho z exekučného titulu), ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ, ktorý je v exekučnom konaní zastúpený advokátom, má stále možnosť v priebehu exekučného konania využiť právne prostriedky nápravy podľa Exekučného poriadku.

Námietky podľa § 50 Exekučného poriadku sú jedným z prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní. Nie je to však jediný prostriedok obrany povinného a navyše nejde ani o najúčinnjší prostriedok ochrany práv povinného, pretože rozhodnutie,

ktorým sa nevyhovelo námietkam nie je možné napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Účinnejším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli alebo neboli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa. Odvolanie je vždy prípustné v prípadoch, v ktorých sa v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdí, že rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným [§ 57 ods. 1 písm. a) a § 58 ods. 4 Exekučného poriadku] (m. m. IV. ÚS 130/04). Zo sťažnosti nevyplýva, že by bol sťažovateľ označené právne prostriedky nápravy proti exekúcii využil.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007